



*De zomer en de late rozen
zijn zacht ontblaadrend uitgebloeid
het bloedend vuur, het heete blozen
tot oud octobergoud vergloeid (...)*

Wat een tijd was dat, waarin je in zulke zinnen kon uitdrukken wat je zag en voelde! Mij maken ze blij. Ze hebben eeuwigheidswaarde. Vanwege de poëtische schoonheid van de woorden en het ritme waarop die zich bewegen. En

vanwege de verbeeldingskracht die de dagelijkse taal overstijgt. Ze komen uit het gedicht *Zonnige septembermorgen* van Hendrik Marsman (1899-1940), die van *Denkend aan Holland ...* eveneens een juweeltje van melodieuze taalgebruik.

Zou het door de muziek komen dat ik gevoelig ben voor taal, voor de cadans van de woorden, voor het romantische expressionisme die de gedichten van Marsman ademen? Het is het ultieme spel met woorden dat me aanspreekt, de kwetsbaarheid die daaruit spreekt, het kijkje in je ziel dat je als dichter je lezer gunt. Teveel Marsman zou overigens niet goed zijn, je kunt niet altijd in de hoogdravende taalwolken rondstruinen, soms moet je ook weer met twee benen op de aarde komen. Dan lees je Cees Buddinghs gedicht *Pluk de dag*:

*Vanochtend, na het ontbijt,
ontdekte ik, door mijn verstrooidheid,
dat het deksel van een middelgroot potje marmite
(het 4 oz net formaat)
precies past op een klein potje heinz sandwich spread
natuurlijk heb ik toen meteen geprobeerd
of het sandwich spread-dekseltje
ook op het marmite-potje paste*

En jawel hoor: het paste eveneens

Tussen Marsman en Buddingh (1918-1985) zit een hele wereld, hoewel ze qua geboortjaar niet zo ver uit elkaar lopen. De eerste is van vóór WO II, de tijd dat de mens nog dromen had, de tweede uit de jaren zestig, toen een zekere verveling en tegendraadsheid al toesloeg. Ik kan ze beide zeer waarderen. Maar als ik eerlijk ben, diep in mijn hart ... ben ik net wat meer Marsman dan Buddingh!